

„Figyelni kellett volna, és nem rajongani...” – írja (határozott okulással) egy helyütt Bíró Gergely. S intelmét maga veszi a legkomolyabban; figyel, és a maradandó szellemében iparkodik dolgozni.

Új író? De miben új? Abban, hogy az ember hajlamos elhinni neki, helyén van a lelke, kellőképpen a helyén. „...halkítottunk magunkon a családtagokra való tekintettel, akik már lefeküdtek. És izgatott az is, hogy éppen akkor vagyok fent és nyílnak ki az érzékeim, amikor mások már alszanak” (*Oroszlánkeringő*). Ma ünnep, nemsokára betevő falatja lesz, hogy átlát az álmokon.

Bíró eltolja magától, amit az olyannyira divatos angolszász módi éltet, hogy a szövegalakításban a célszerűség, a praktikum, a hűvös észjárás a legnagyobb vakmerőség; a történéseknek az a bizonyos irigyelt, viszont átvételre alkalmatlan halvérű tudomásulvétele. Ugyanakkor a kelet víziózuhataga, mely valami atavizmus gyanánt elő-előtűnik lelkéből, nem több nála, mint egy emlékkultúra. Bíró Gergely a saját rendjén jár. Titka tulajdonképpen ősi természetes: küzdelem a világosságért, amelynek színét, zamatát valóságos szenvedélyek adják. Hogy a türelmes hivatástudat és az ifjak ingerlő eklektikája ütközik első nekilendülésében, inkább nyilvánvaló, mint szokatlan. Különben is: a nem kurta idejű mérkőzésnek hagyjuk holnapra a kimenetelét, éspedig azzal, hogy Bíró Gergely kivéte-

les kezdése, s pláne írói erényei eszközök csupán. Írásainak lélektani- és valóságérvénye fogja eldönteni, hogy győz-e, s megszerzi, kiküzd-e önérvényét, amivel a valóságra döbbenés érzéki formáin át képes lesz tartós kapcsolatba kerülni az olvasóval. Az írás a szerelem és a szeretet különös kalandja: akárhogy is, társkeresés. Az író minden második szava, de néha még a csöndje is azt mondja: ilyen vagyok.

Úgyhogy az *Oroszlánkeringő* című kisregény már csakugyan egy másféle szerződés; lényegében arról van szó, hogy ez az írás meghozza, de legalábbis merészen felcsillantja az isteni vagyónátruházás esélyét: nemcsak tisztelni, átérezni, hanem művelni is meg kell tanulni a teremtést.

„Hosszú távon – írja Bíró Gergely – mégis rendíthetetlen maradtam, pályámról nem lehetett letéríteni...”

Aki elég friss, vitális, és hatásos bizonyítékát tudja nyújtani, hogy öbenne még nem nyűtték el egymást a szavak, az az elhivatás biztos érzésével gondolhatja végig, mi is az a *hosszú táv*, amely az *Oroszlánkeringő*vel kitárult a szerző szeme előtt. S vallással vagy vallástalanul, de mindenesetre Bíró Gergely kellő jogcímen hiheti, kapott valamit, ami ugyanazon okból kelti fel örömét és szorongását: eztán alighanem a Rimbaud emlegette *tollas kézzel* kell írnia. S még ez a kisebbik súly: többé nem lehet naiv. Muszáj adnia, s nem ő szabja a csereakció árát.

MAGYARI BARNA

Hangsúlyszállodában

Csillának

*ha messze vagy az ábránd ágyamig görget
bearanyozod éjszakámban a csöndet
beszálltál erembe az örökös útra
utazunk amíg lélegzetünkből futja*

*szívemről lekoptak mind a foltos mezek
míg édenpályámhoz téged kerestelek
testeden a szépség mind fel van sorolva
rád nézek s a gyönyör lelkemet sodorja*

*ahol te élsz a boldogság nekem ott van
kéz a kézben megünneljük a versmondatokban
nézd minden szótagban szerelmünknek ágy van
neked ágyazok a hangsúlyszállodában*

A világöltöny

*összes sejtünkön a múlás ragyog
emlékké szorít az idő marok
szó se hatásos önmagunk ellen
ember alvázon kopik a jellem*

*föld és menny között dagaszt valaki
kenyerünk a kozmosz szagatja ki
fekszenek bennem ingerek korok
ha írok az agyrugó nyikorog*

*didergő mondat sétál a számon
mikor a költő azt mondja fázom
nem mindegy mi van felül a bőrön
eszme vagy ösztön a világöltöny*